

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/38/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200701
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1014200701.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: K. A., nar. XX.XX.XXXX, bez preukázanej štátnej príslušnosti, naposledy bytom v zahraničí: Republika Pobrežie Slonoviny (ďalej len „Pobrežie Slonoviny“), Q., časť V. O., provincia L., aktuálne s miestom pobytu O. X, A., zastúpeného pánom Mgr. Jurajom Köllnerom, advokátom so sídlom Kocelova 14, Bratislava proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-550-69/PO-Ž-2011 zo dňa 19. marca 2014, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/14/2014-34 zo dňa 6. augusta 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/14/2014-34 zo dňa 6. augusta 2014, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-550-69/PO-Ž-2011 zo dňa 19.03.2014, ktorým odporca podľa § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o azyle“) navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

V prejednávanej veci krajský súd dokazovanie nedoplnil. Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu ČAS: MU-550/PO-Ž-2011. Z jeho obsahu zistil, že navrhovateľ 17.11.2011 ako príslušník Somálska požiadal o azyl z dôvodu ozbrojených

konfliktov. Na policii 16.11.2011 uviedol, že v krajinách EU si ako profesionálny futbalista chce zarobiť peniaze, že u nich je vojna, a že je ťažké nájsť si prácu. Počas vstupného pohovoru u odporcu 23.11.2011, o. i. uviedol, že sa narodil v Q. (Pobrežie Slonoviny), kde prežil celý život, že v Somálsku nikdy nebol, že je po otcovi somálskej štátnej príslušnosti, že jeho matka bola štátnou príslušníčkou Pobrežia Slonoviny a s jej národnosťou Senoufo sa identifikoval, že absolvoval základnú a strednú školu a následne sa živil hrami futbalu. Z Q. vycestoval na falošný cestovný doklad 07.10.2011. tiež uviedol, že nikdy nemal žiadne problémy so štátnou mocou Pobrežia Slonoviny a nikdy nebol trestne stíhaný, nebol členom žiadnej politickej strany. Žiadosť o azyl odôvodnil tým, že nemá žiadnu úradnú totožnosť, ktorá skutočnosť mu bránila nájsť si zamestnanie a že zarobené peniaze (z hrania futbalu) mu nepostačovali na živobytie. Tiež uviedol, že v roku 2003 pri demonstrácii v Abidjane bol demonstrantami postúpaný, pričom mu zlomili ruku. Odporca rozhodnutím z 02.02.2012 navrhovateľovi azyl neudelil, neposkytol mu doplnkovú ochranu. Po podaní opravného prostriedku voči výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany tunajší súd rozsudkom č.k.: 9Saz/15/2012-50 z 02.05.2012 napadnutý výrok potvrdil. Na základe podaného odvolania voči tomuto rozsudku Najvyšší súd slovenskej republiky rozsudkom sp. zn.: ISŽa/18/2012 z 11.09.2012 napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu v časti o neposkytnutí doplnkovej ochrany zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie s tým, aby sa v konaní zaoberal preukázaním krajiny príslušnosti navrhovateľa a v prípade jej nepreukázania aby vec posúdil ako prípad osoby bez štátnej príslušnosti a aby doplnil dokazovanie, zamerané na preukázanie existencie či neexistencie ozbrojeného konfliktu, resp. na zistenie aktuálnej bezpečnostnej situácie. Navrhovateľ do spisu odporcu založil rodný list svojho syna K. Y. I. Q. C., nar. XX.XX.XXXX, č. XXX z 03.08.2008 vydaný 09.05.2012, podľa ktorého je otcom dieťaťa navrhovateľ matkou G.. Q. G.. R.. Z predmetného rodného listu je zrejme, že do tohto rodného listu bol následne (iným typom písacieho stroja) doplnený údaj o štátnej príslušnosti otca - navrhovateľa, ako aj matky maloletého. Okrem zjavne iného typu písma o doplnení tohto dokumentu svedčí aj skutočnosť, že obidva údaje ostatnej príslušnosti navrhovateľa a matky maloletého boli doplnené potom, ako bol ďalší text v príslušných riadkoch (po uvedení mena a priezviska rodičov a ich zamestnaní) vylúčený vyčiarknutím. V spise sa nachádzajú informácie o Pobreží Slonoviny, pochádzajúce z rôznych zdrojov, zamerané na tamojšiu bezpečnostnú situáciu, na postavenie ľudí bez priznanej štátnej príslušnosti Pobrežia Slonoviny, výňatky z právnych predpisov Somálska a Pobrežia Slonoviny týkajúce sa nadobúdania (straty) štátneho občianstva, preukazovania štátneho občianstva, vydávania rodných listov.

Krajský súd uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného návrhu - opravného prostriedku:

K námietke, že v konaní odporcu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Odporca v konaní postupoval v súlade zákona o azyle, ako aj v súlade so správnym poriadkom. Navrhovateľa zákonom predpísaným spôsobom poučil o jeho právach a povinnostiach, všetky pohovory s ním vykonal za prítomnosti tlmočníka jazyka francúzskeho, navrhovateľovi poskytol dostatok priestoru k tomu, aby preniesol a objasnil dôvody svojej žiadosti o poskytnutie doplnkovej ochrany, dokazovanie vykonal (doplnil) v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn.: ISŽa/18/2012 z 11.09.2012.

K námietke, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, resp. pre nedostatok dôvodov uviedol, že ani táto námietka nie je dôvodná. Napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Tak výrok, ako aj jeho odôvodnenie je formulované zrozumiteľne a logicky, je z neho zrejme, akou správnou úvahou sa odporca pri jeho vydaní riadil. Odporca objasnil, prečo a na základe akých skutočností navrhovateľa vyhodnotil ako osobu bez štátnej príslušnosti - podrobne sa zaoberal otázkou ev. štátnej príslušnosti navrhovateľa k Somálsku, resp. k Pobrežiu Slonoviny. Podobne odôvodnil, na základe akých skutočností dospel k názoru, že navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny jeho posledného a jediného bydliska (teda do Pobrežia Slonoviny) nehrozí vážne bezprávie.

K námietke, že zistenie skutkového stavu nepostačuje na posúdenie veci uviedol, že ani táto námietka nie je dôvodná. Odporca vykonal s navrhovateľom pohovory v priebehu ktorých sa navrhovateľ podrobne vyjadroval k dôvodom svojej žiadosti o poskytnutie medzinárodnej ochrany. Do spisu založil navrhovateľom predložený listinný dôkaz (rodný list jeho syna), vyhľadal a do spisu založil adekvátne informácie o krajine bydliska navrhovateľa, osobitne zamerané aj na postavenie osôb bez

štátnej príslušnosti, žijúcich v Pobreží Slonoviny. Osobitnú pozornosť venoval vyhľadaniu príslušných častí právnych predpisov, týkajúcich sa nadobúdania štátneho občianstva Somálska a Pobrežia Slonoviny, ako aj podmienok a postupu vydávania rodných listov v Pobreží Slonoviny. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že odporca mal založiť do spisu celý zákon o štátnom občianstve Pobrežia Slonoviny. K tejto výhrade súd poznamenáva, že vykonanie dokazovania v tomto rozsahu nebolo potrebné, pretože: 1. Podstatné a na vec sa vzťahujúce ustanovenia týchto zákonov boli preložené. 2. Rozsah takto vykonaného dokazovania korešpondoval so skutkovým stavom, prezentovaným (zisteným) samotným navrhovateľom, ktorý iba tvrdil (teda ničím nepreukázal), že jeho otec bol Somáľčan a matka bola štátnou občiankou Pobrežia Slonoviny a že sa narodil v Pobreží Slonoviny. Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že je na navrhovateľovi, aby svoje tvrdenia (akéhokoľvek charakteru) odporcovi náležite preukázal, osobitne ak ide o tvrdenia, týkajúce sa jeho osobných údajov, ktoré môžu mať podstatný vplyv na posúdenie podanej žiadosti. Pokiaľ tak navrhovateľ neurobil, teda svoje tvrdenia v tomto smere nepreukázal (neuniesol dôkazné bremeno), nemôže tento nedostatok ako vadu prisudzovať odporcovi, ktorý navyše vykonal dokazovanie, korešpondujúce s obsahom navrhovateľových tvrdení pričom na základe jeho výsledkov dospel k určitému právnomu názoru.

K námietke rozporu zisteného stavu veci s obsahom spisu uviedol, že po jej komplexnom posúdení dospel k záveru, že neobstojí. Je síce skutočnosťou, že odporca na základe postojov navrhovateľa k občianstvu Pobrežia Slonoviny a na základe vykonaného dokazovania vyslovil úvahu o možnej strate ev. nadobudnutého štátneho občianstva Pobrežia Slonoviny navrhovateľa, avšak sám odporca v odôvodnení zdôraznil, že k tejto strate iba mohlo dôjsť. Teda z jeho strany nešlo o tvrdenie, ale iba o vyslovenú eventualitu. Odporca však svoju úvahu, týkajúcu sa určenia štátneho občianstva navrhovateľa - konkrétne tohto, že v prejednávanej veci nie je možné jednoznačne ustáliť štátne občianstvo navrhovateľa, a preto za krajinu jeho pôvodu je potrebné považovať Pobrežie Slonoviny v ktorej navrhovateľ mal prežiť celý život a ktorá mala byť miestom jeho posledného bydliska, založil na v konaní navrhovateľom prezentovaných skutočnostiach. Preto rozpor medzi obsahom spisu a zisteným stavom veci súd nezistil.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci: Pre správnosť, či nesprávnosť napadnutého rozhodnutia (ktorým navrhovateľovi nebola poskytnutá doplnková ochrana) je potrebné ustáliť krajinu pôvodu navrhovateľa (teda krajinu do ktorej sa navrhovateľ prípadne vráti) a posúdiť existenciu či neexistenciu (ev. mieru) vážneho bezprávia v tejto krajine pôvodu. Podľa ust § 2 písm. k/ zákona o azyle krajinou pôvodu štát alebo štáty, ktorých je cudzinec štátnym občanom, alebo v prípade osoby bez štátnej príslušnosti štát jej posledného bydliska. Ustálenie štátneho občianstva žiadateľa o azyl (v danom prípade žiadateľa o poskytnutie doplnkovej ochrany) je preto základným predpokladom pre posúdenie žiadosti.

Odporca dospel k názoru, že osobu navrhovateľa je potrebné pokladať za osobu bez štátnej príslušnosti, v dôsledku čoho je potrebné považovať za miesto štátnej príslušnosti krajinu v ktorej mal navrhovateľ trvalé bydlisko - teda Pobrežie Slonovina. Podľa názoru krajského súdu je táto úvaha správna a to vzhľadom na vykonané dokazovanie - predovšetkým na tvrdenia samotného navrhovateľa.

Ako to vyplýva z obsahu vykonaného dokazovania - predovšetkým teda z obsahu navrhovateľových výpovedí uskutočnených pred odporcom:

- 1/ navrhovateľ tvrdil (nijakým spôsobom však nepreukázal), že jeho otec bol somálskym štátnym príslušníkom a že jeho matka bola štátnou príslušníčkou Pobrežia Slonoviny, pričom sa identifikoval s jej etnickým pôvodom Senoufo (ľudia Senoufa žijú na severe Pobrežia Slonoviny,
- 2/ navrhovateľ tvrdil, že sa narodil na Pobreží Slonoviny v Abidjane, kde prežil a býval celý svoj život,
- 3/ navrhovateľ tvrdil, že je Somáľčan a nikdy sa necítil byť štátnym príslušníkom Pobrežia Slonoviny,
- 4/ v navrhovateľom predloženej rodnom liste jeho syna je ako jeho otec uvedený navrhovateľ stým, že štátnou príslušnosťou je Somáľčan - k tomuto údaju je však potrebné poznamenať, že údaj o štátnom občianstve otca dieťaťa - navrhovateľa je zjavne dopísaný po vyhotovení (inak s najväčšou pravdepodobnosťou pravého) rodného listu, navyše nie je dokladom o štátnom občianstve.

V súvislosti s určením štátnej príslušnosti navrhovateľa, keďže navrhovateľ nepreukázal žiadnym hodnoverným spôsobom svoju štátnu príslušnosť, vzhľadom k ním tvrdným skutočnostiam mohli

nastať nasledovné alternatívy jeho štátneho občianstva:

- a/ navrhovateľ je štátnym občanom Somálska, pričom celý život prežil na Pobreží Slonoviny,
- b/ navrhovateľ je štátnym občanom Pobrežia Slonoviny, pričom celý život prežil na Pobreží Slonoviny,
- c/ navrhovateľ je štátnym občanom Somálska a súčasne Pobrežia Slonoviny, pričom celý život prežil na Pobreží Slonoviny,
- (d/ teoreticky: navrhovateľ je štátnym príslušníkom iného štátu, pričom celý život prežil na Pobreží Slonoviny.)

Z uvedeného je zrejmé, že skutočne nie je možné jasne ustáliť (určiť) štátnu príslušnosť navrhovateľa. Nebolo však spochybnené, že navrhovateľ mal trvalé bydlisko v Q. - teda na Pobreží Slonoviny. Ak teda odporca posudzoval pre potreby rozhodnutia o poskytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľa ako osobu bez štátnej príslušnosti - teda predpoklady jej poskytnutia skúmal z pohľadu, že jeho krajinou štátnej príslušnosti je Pobrežie Slonoviny, jeho úvaha je podľa krajského súdu logická a je v súlade so zákonom (§ 2 písm. k/ zákona o azyle).

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku namietal, že zistenia odporcu, podľa ktorých bezpečnostná situácia v oblasti Abidjanu je uspokojivá sú v rozpore s obsahom spisu, a že odporca nedostatočne posúdil jeho tvrdenia týkajúce sa jeho diskriminácie.

Podľa názoru súdu tieto námietky nie sú dôvodné. Ako to vyplýva z obsahu informácií o aktuálnej bezpečnostnej situácii na Pobreží Slonoviny - konkrétne v oblasti Abidjanu, od marca 2013 došlo k zlepšeniu celkovej bezpečnostnej situácie, pričom z oblasti Abidjanu nie sú hlásené žiadne incidenty (Správa nezávislého experta na situáciu ľudských práv v Pobreží Slonoviny V. V. z 13.01.2014). Pokiaľ navrhovateľ svoje tvrdenia o zlej bezpečnostnej situácii opiera o správy zo 16.10.2013 a zo 07.12.2013 je potrebné poukázať na skutočnosť, že tieto informácie mapujú nálezy mŕtvol a ľudských pozostatkov pochádzajúcich z obdobia rokov 2010 a 2011, resp. hovoria o porušovaní ľudských práv spáchaných tradičnými lovcami „Dozos“, ktorí však pôsobia v západnej časti teritória Pobrežia Slonoviny a nie v Abidjane. Jedna z uvedených správ (zo 16.10.2013) hovorí o zvýšení počtu, tzv. diaľničných útokov, ku ktorým však dochádza na vidieckych cestách a ich cieľom je okrádanie cestujúcich.

K časti, týkajúcej sa vyhodnotenia postavenia cudzincov, resp. osôb bez štátnej príslušnosti v Pobreží Slonoviny odporca poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia na istú mieru diskriminácie. Správne však poukázal aj na skutočnosť, že zo založených informácií - správ nevyplyva, že by táto diskriminácia dosiahla úroveň mučenia, neľudského, či ponižujúceho zaobchádzania. Okrem iného o tom svedčí aj samotný navrhovateľ, ktorý (ako to tvrdí bez štátneho občianstva Pobrežia Slonoviny) absolvoval tak základnú ako aj strednú školu, pracoval ak hráč futbalu.

Ak teda navrhovateľovi v prípade návratu na Pobrežie Slonoviny nehrozí uloženie, či výkon trestu smrti, mučenie, neľudské, či ponižujúce zaobchádzanie a nakoľko v Pobreží Slonoviny, resp. v oblasti Abidjanu niet medzinárodného, či vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu v dôsledku ktorého by bola osobná integrita navrhovateľa ohrozená, odporca správne rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi. Súčasne správne vyhodnotil zistený stav vecí, ak osobu navrhovateľa posudzoval ako osobu bez štátnej príslušnosti, nakoľko nebolo možné ustáliť jeho konkrétnu štátnu príslušnosť.

Pretože námietky vznesené navrhovateľom voči napadnutému rozhodnutiu odporcu súd vyhodnotil ako nedôvodné, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, a to z dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav vecí, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Podľa

navrhovateľa sa súd nezaoberal jeho opravným prostriedkom dostatočne, nevysporiadal sa s jeho námietkami, predovšetkým v časti skúmania podmienok nadobúdania štátneho občianstva a rozporných, resp. nezrozumiteľných záverov odporcu.

Navrhovateľ manipuláciu s rodným listom popieral. Uvádzaná údajná manipulácia s rodným listom nemá základ ani v jeho odbornom posúdení (podľa ktorého bol tento vyhodnotený ako pravý), rovnako ani odporca podobnú skutočnosť nikdy v priebehu konania nenamietal a tak nie je zrejmé, z čoho súd pri svojom hodnotiacom úsudku vychádzal.

Na základe uvedeného navrhol aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporcu sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril písomne, tak, že námietky navrhovateľa považuje za neopodstatnené, účelové a právne irelevantné.

Odporca k odvolacím námietkam navrhovateľa uviedol, že považuje za správne, že krajina jeho pôvodu bola určená ako miesto jeho posledného bydliska.

Odporca poukázal na to, že rodný list navrhovateľovho syna bol po odbornom posúdení vyhodnotený ako pravý. To znamená, že bol vydaný príslušným štátnym orgánom Republiky Pobrežia Slonoviny. Neznamená to však, že všetky údaje v ňom uvádzané zodpovedajú skutočnosti. Ak sa navrhovateľ považuje za štátneho občana Somálska, a všade to na úradoch sám uvádzal, je možné, že príslušné úrady v Republike Pobrežia Slonoviny prijali túto informáciu a vedú ju vo svojich záznamoch. Rodný list navrhovateľovho syna nie je s určitosťou dokladom toho, že navrhovateľ má št. príslušnosť Somálska, pretože ako navrhovateľ aj tvrdil pred migračným úradom, nikdy nemal somálske doklady, logicky sa nemohol ani pred úradmi v Republike Pobrežia Slonoviny nijakými preukázať. Preto existencia údaju ostatnom občianstve Somálska v dokumente vydanom štátnym orgánom Republiky Pobrežia Slonoviny nemôže byť dôkazom o štátnom občianstve Somálska.

V prípade, ak by navrhovateľ svojím narodením nadobudol somálske štátne občianstvo, bez prejavenej vôle jeho zákonných zástupcov (prípadne v neskoršom veku jeho vlastnej vôle), čím sa rozumie prihlásenie sa na príslušnom somálskom štátnom orgáne, nieje možné, aby požíval práva a povinnosti vyplývajúce mu zo štátneho občianstva. Logicky preto somálske štátne orgány ani nemôžu byť pôvodcom vážneho bezprávia vo vzťahu k navrhovateľovi. Po prvé, nemajú vedomosť, že je ich štátnym občanom a po druhé, nemajú na neho žiadny teritoriálny dosah, keďže sa na území Somálska nikdy nenachádzal.

Dokonca i v prípade, že by navrhovateľ hypoteticky nenadobudol štátne občianstvo Republiky Pobrežia Slonoviny, i v takom prípade podľa názoru odporcu je táto krajina aj tak jeho krajinou pôvodu, a to podľa bodu č. 89 Kritérií a postupov pri udeľovaní statusu utečenca: ak príslušnosť danej osoby nie je možné jasne stanoviť, jej žiadosť o priznanie štatútu utečenca musí byť posudzovaná rovnakým spôsobom ako prípad osoby bez štátnej príslušnosti, čo znamená, že je treba považovať za miesto štátnej príslušnosti osoby tú krajinu, v ktorej mala svoje trvalé bydlisko. Aj preto je podľa názoru odporcu správne, že sa posudzovala ako krajina pôvodu Republika Pobrežia Slonoviny, kde žil až do svojho odchodu, a nie Somálsko, pričom štátnu príslušnosť navrhovateľa nemožno určiť.

Čo sa týka etnickej príslušnosti dioulas, o ktorej však navrhovateľ netvrdil, že jej je príslušníkom, vypovedal, že týmto jazykom hovorila jeho matka, on ho však neovláda. Netvrdil ani, že by mu z jazyka svojej matky vyplynuli nejaké ťažkosti, že by bol preň diskriminovaný, ako sa snaží predostrieť v opravnom prostriedku. Ani tvrdenia, že existujú správy o prenasledovaní „moslimov zo severu“, keďže navrhovateľ pochádza z mesta Q., ktoré je na juhu krajiny, sú nesúvisiace a odkazujú na porušovanie

práv etnika, s ktorou sa navrhovateľ v prvostupňovom konaní nestotožnil.

Ako je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporca sa rozsiahlym a dostatočným spôsobom zaoberal aj bezpečnostnou situáciou v krajine pôvodu, ako aj hrozbou vážneho a individuálneho ohrozenia života navrhovateľa.

Vzhľadom na uvedené je odporca toho názoru, že navrhovateľ v priebehu konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, ani v opravnom prostriedku, neuviedol a nepreukázal také skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali vydať rozhodnutie o poskytnutí doplnkovej ochrany, a má za to, že správny orgán objektívne a individuálne posúdil všetky relevantné okolnosti týkajúce sa predmetnej veci. Zistil, že nie je vážny dôvod domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia ako je to uvedené v § 2 písm. f/ zákona o azyle, a preto považuje napadnuté rozhodnutie vydané v súlade so zákonom o azyle.

Z uvedených dôvodov odporca navrhol, aby najvyšší súd potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca napadnutým rozhodnutím podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu na území SR z dôvodu, že nehrozí reálna hrozba vážneho bezprávia. Vo svojom rozhodnutí poukázal na to, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. ISŽa/18/2012 z 11.09.2012 bol zaviazaný, aby jednoznačne určil štátnu príslušnosť menovaného.

Navrhovateľ trval na tom, že je štátnej príslušnosti Somálskej republiky a nie je štátnym príslušníkom Pobrežia Slonoviny. Odporca však vyhodnotil výpoveď žiadateľa a zároveň si zaobstaral informácie o nadobudnutí štátneho občianstva Pobrežia Slonoviny a Somálska. Z týchto zdrojov podľa odporcu jasne vyplýva, že navrhovateľ ihneď po narodení nadobudol štátnu príslušnosť Pobrežia Slonoviny. Narodil sa v Pobreží Slonoviny matke, ktorá bola štátnou občiankou Pobrežia Slonoviny a otcovi, ktorý bol cudzincom (Somáľčan). Podľa zákona č. 61-415 Pobrežia Slonoviny zo 14.12.1961 občanom Pobrežia Slonoviny je legitímne alebo legitimizované dieťa narodené v Pobreží Slonoviny, pokiaľ nie sú obaja rodičia cudzinci. Z toho nepochybne vyplýva, že menovaný, keďže sa narodil ako legitímne dieťa občianky Pobrežia Slonoviny jednoznačne nadobudol štátne občianstvo tejto krajiny narodením. Svedčí o tom aj fakt, ktorý uviedol vo svojej výpovedi, že dostal pri narodení v Pobreží Slonoviny rodný list, ktorý nechal doma v Q., kde nebola uvedená žiadna štátna príslušnosť (tak ako je tomu aj u jeho syna), tým pádom bolo jasné, že bol štátnym občanom Pobrežia Slonoviny. Že si ako občan Pobrežia Slonoviny na základe rodného listu nevybavil žiadne ďalšie doklady totožnosti nesvedčí o tom, že by nebol štátnym občanom tohto štátu, ale svedčí to výlučne o jeho neochote vybaviť si doklady totožnosti, na ktoré mal ako občan Pobrežia Slonoviny nárok. Z tohto dôvodu je bezpredmetné aj jeho tvrdenie, teda že v krajine nemá žiadnu úradnú totožnosť. O tom, že úradnú totožnosť nadobudol narodením, svedčí fakt, že uviedol, že vlastní rodný list, pričom jeho matka bola štátnou príslušníčkou Pobrežia Slonoviny. Uvedený zákon, ktorý upravuje nadobudnutie štátneho občianstva je ešte z roku 1961 a bol viackrát novelizovaný, pričom menovaný sa narodil v roku 1979. Je teda zrejmé, že sa už svojim narodením stal štátnym občanom Pobrežia Slonoviny a zároveň sám potvrdil, že bol vlastníkom rodného listu tohto štátu. Práve vlastníctvo rodného listu zabezpečí dieťaťu jeho práva, ako sú právo na vzdelanie, zdravotnú starostlivosť, národnosť alebo občianstvo, rodinné prostredie, ochranu proti zneužívaniu a vykorisťovaniu, spravodlivé súdnictvo a ďalšie výhody. Podľa výsledkov o registrácii osôb v Pobreží Slonoviny rodné listy poskytujú právne dôvody pre určenie identity a rodinného stavu, vrátane mena, dátumu, času a miesta narodenia rodičov, pohlavie a občianstvo, z ktorých sa potom odvodzuje široké spektrum individuálnych a rodinných práv.

Štátne občianstvo Pobrežia Slonoviny mu však s vysokou pravdepodobnosťou zaniklo. Stratu štátneho občianstva Pobrežia Slonoviny upravuje Hlava IV zákona o štátnom občianstve Pobrežia Slonoviny. Článok 52CN uvádza, že občan Pobrežia Slonoviny, ktorý sa v skutočnosti správa ako štátny príslušník

cudzieho štátu, má občianstvo tohto štátu. Menovaný sa správal ako štátny občan Somálska a ako sám uviedol, nechcel byť štátnym občanom Pobrežia Slonoviny. Zároveň do rodného listu svojho syna uviedol svoju štátnu príslušnosť Somálsko. Ide teda presne o prípad, keď sa občan Pobrežia Slonoviny správa ako štátny príslušník iného štátu a sám to uviedol do oficiálnych dokumentov svojho dieťaťa. Tým vlastne „zoficiálnil“ zánik svojho štátneho občianstva pobrežia Slonoviny a preto ho štátne orgány Pobrežia Slonoviny považujú za Somáľčana. Podľa odporcu zo strany menovaného ide o dobrovoľnú stratu občianstva Pobrežia Slonoviny a nie o nútené zbavenie štátneho občianstva. Navyše takáto strata štátneho občianstva by mala byť potvrdená prostredníctvom výnosu. Tento výnos však menovaný nespomína. Vzhľadom na to, že bol v rodnom liste jeho syna uvedený ako štátny občan Somálska, sa však správny orgán domnieva, že tento výnos vydaný bol.

K strate štátneho občianstva, teda v prípade menovaného mohlo dôjsť.

Menovaný navyše podľa zákonov Somálska mohol nadobudnúť aj štátne občianstvo Somálska. To nadobudne každé dieťa, ktoré sa narodí aspoň jednému z rodičov. Platí, teda princíp krvi. Menovaný však toto občianstvo nikdy reálne neužíval a odporca zastával názor, že by ho ani užívať žiadnym spôsobom nemohol, nakoľko nie je schopný nijakým spôsobom preukázať, že jeho otec bol Somáľčan. Hoci teda formálne menovaný štátne občianstva nadobudol, de facto je toto v praxi nevykonateľné a somálske úrady by ho bez preukázania neuznali, nakoľko bez akýchkoľvek dôkazov by mohlo ísť o účelové a nepravdivé tvrdenie. Keďže menovaný sa nenarodil v Somálsku, nikdy v živote v Somálsku nebol, nevlastní žiadny somálsky doklad a somálske štátne orgány nemajú o jeho existencii žiadne informácie, je zrejmé, že de facto nemôže byť občanom Somálska. To, že ho zákony Pobrežia Slonoviny považujú za Somáľčana v žiadnom prípade nie je dôkazom, že aj reálne je štátneho občianstva Somálska a ak aj držiteľom teoreticky je, nemôže ho de facto žiadnym spôsobom vykonávať. Zákon o štátnom občianstve Pobrežia Slonoviny, podľa ktorého je možné, že na menovaného sa nahliada ako na občana Somálska, platí výlučne na území Pobrežia Slonoviny a absolútne nejde o normu, ktorá by mala exteritoriálne účinky. Štátne občianstvo vyjadruje trvalý právny vzťah (zväzok) fyzickej osoby ku konkrétnemu štátu, pričom podmienkou tohto vzťahu nie je, že občan štátu musí žiť na jeho teritóriu. Obsahom tohto vzťahu sú práva a povinnosti ustanovené vnútroštátnym právom príslušného štátu. Menovaný však nemá voči Somálsku absolútne žiadny právny vzťah. Nielen, že nežije na jeho území (čo nie je podmienka štátneho občianstva), ale ani neovláda somálsky jazyk, nenarodil sa na území Somálska, nikdy na územie Somálska nevstúpil a ani nevlastní a nikdy nevlastnil žiadny doklad o tom, že by on alebo jeho predkovia mali štátne občianstvo Somálska. Nenastala teda nikdy taká skutočnosť, ktorá by akýkoľvek vzťah menovaného k Somálsku potvrdzovala. Ide teda výlučne o subjektívne tvrdenie menovaného, že sa cíti byť Somáľčanom hoci by toto subjektívne tvrdenie občianstvo zakladalo, nie je potvrdené žiadnym relevantným vzťahom medzi osobou menovaného a štátom Somálsko. Takže reálne ho nemôžeme za občana Somálska považovať, samotné tvrdenie menovaného, že jeho otec bol Somáľčan je totiž subjektívne a môže ísť o účelové tvrdenie.

Aj keď občan štátu nežije na jeho teritóriu, môže bez obmedzení využívať svoje občianske práva, čo dokladá, že občan a štát sú vo vzťahu, z ktorého vyplývajú určité práva a zákonite aj povinnosti, ktoré sa môžu meniť zmenou spoločenských, politických a právnych podmienok. Vzájomný vzťah štátu a občana môžeme nazvať štátno-občianskym vzťahom. Medzi K. A. a Somálskom však takýto vzťah neexistuje.

Navyše, na základe už uvedeného princípu krvi, menovaný narodením na základe otca nadobudol občianstvo Somálska a na základe rovnakého princípu, ktorý platí aj u Pobrežia Slonoviny, nadobudol menovaný narodením občianstvo Pobrežia Slonoviny po matke. Ide totiž o akty rovnakej právnej sily, tvrdenie, že menovaný má iba občianstvo Somálska po otcovi je teda úplne účelové. Pri takomto posúdení dôkazov by sme jeho osobu mohli vyhodnotiť ako osobu s dvomi štátnymi občianstvami, pričom reálne nemohol využívať ani jedno. Aj z tohto dôvodu možno logicky vyhodnotiť tvrdenie menovaného, že je iba štátnym príslušníkom Somálska za účelové a nezmyselné. Reálne je dôležitejšie aj to, ktorý štát ho za svojho občana považuje a či je to schopný preukázať, a ak nie je menovaný schopný preukázať svoje štátne občianstvo pred slovenskými úradmi, nedokázal by to ani pred somálskymi. Z

toho dôvodu je návrat do Somálska úplne nemožný a Somálsko nemôže byť ani posudzované v súvislosti s hrozbou vážneho bezprávia a poskytnutím či neposkytnutím doplnkovej ochrany.

Z toho dôvodu je posudzovanie Somálska ako krajiny jeho pôvodu v jeho prípade bezpredmetné. Reálne nemôže byť v súvislosti s vážnym bezpráviom, ktoré menovanému hrozí, posudzovaná krajina, ku ktorej nemá žiadny vzťah, a na ktorej územie nikdy nevstročil. Navyše krajina, ktorej občianstvo nedokáže nijako preukázať.

Vzhľadom na to, že v konaní ČAS: MU-550/PO-Ž-2011 neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu na území SR, podľa odporcu bolo potrebné posúdiť, či cudzinec spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. ISŽa/18/2012 z 11.09.2012 nariadil pri skúmaní dôvodov na poskytnutie doplnkovej ochrany migračnému úradu vykonať trojstupňový test. Migračný úrad tento test vykonal. Ako prvý krok testu však vykonal určenie štátnej príslušnosti menovaného, keďže táto hrá podstatnú úlohu aj pri posúdení dôvodov a obáv a ide o úplne prioritnú otázku. Z tohto kroku testu jasne vyplynulo, že osoba je bez štátnej príslušnosti. Menovaný síce nadobudol štátnu príslušnosť Pobrežia Slonoviny narodením, ale z neskoršie dokazovania je zrejmé, že v súčasnosti štátnym občianstvom Pobrežia Slonoviny nedisponuje (z jeho najaktuálnejšej výpovede jasne vyplýva, že ani nemá záujem byť štátnym občanom Pobrežia Slonoviny). Potvrďuje to fakt, že vo výpise z rodného listu jeho syna K. Y. Q. C. z 09.05.2012, ktorého pravosť bola potvrdená analýzou Úradu hraničnej a cudzineckej polície PZ, je uvedený ako štátny príslušník Somálska a aj zákony Pobrežia Slonoviny na neho dovoľujú hľadiť ako na cudzinca, teda aj na štátneho občana Somálska. Zároveň však štátne občianstvo Somálska nikdy fakticky nevykonával, nakoľko to nevie nijako preukázať je otázne, či ho niekedy nadobudol a neexistuje u neho žiadna forma občiansko-štátneho vzťahu so Somálskom. Ide, teda o jeho výlučne subjektívny pocit, že je občanom Somálska. Takýto pocit je možný u udania národnosti, ale nie pri určení občianstva, kde je dôležité, aby bol vzťah občan - štát obojstranný. Z toho dôvodu by pri posudzovaní Somálska ako krajiny pôvodu išlo o úplne irelevantné posudzovanie. Nie je možné pri reálnej hrozbe vážneho bezprávia posudzovať krajinu, s ktorou nemá osoba nič spoločné. Jediným požitkom menovaného a Somálska je jeho tvrdenie, ktoré však nedokáže nijako preukázať. To, že ho za občana Somálska považujú štátne orgány Pobrežia Slonoviny totiž nie je dôkazom, že občanom Somálska v skutočnosti je. Z toho dôvodu je jedinou reálnou alternatívou posúdenie, či menovanému hrozí vážne bezprávie ako cudzincovi v Pobreží Slonoviny, nakoľko tento štát, kde mal vo svojom živote jediný trvalý pobyt ho považuje za cudzinca.

V októbri 2013 Pobrežie Slonoviny pristúpilo k dvom medzinárodným dohovorom o bezdomovectve - Dohovoru z roku 1954 o právnom postavení osôb bez štátnej príslušnosti a Dohovoru z roku 1961 o obmedzení prípadov bezdomovectva. Takéto pristúpenie je súčasťou série opatrení prijatých orgánmi Pobrežia Slonoviny na nápravu situácie množstva osôb bez štátnej príslušnosti v krajine. Ďalšie opatrenia zahŕňajú nedávnu reformu zákona o štátnom občianstve a preskúmanie prípadov, v ktorých občianstvo nie je jasne zadefinované. UNHCR spolupracuje s vládnymi partnermi Pobrežia Slonoviny, aby bolo zaistené, že štát si plní svoje povinnosti predchádzať a zamedziť bezdomovectvu. V posledných rokoch sa UNHCR snažil presadiť pristúpenie Pobrežia Slonoviny k dohovorom o bezdomovectve. Otázka, ktorí z 20 miliónov obyvateľov Pobrežia Slonoviny budú kvalifikovaní ako štátni príslušníci, bola po mnohé roky ústrednou pre politické debaty a konflikty a na začiatku marca 2013 sa dostala do popredia, keď tisíce ľudí, ktorí tu žili celý svoj život, konečne dostali v rámci verejnej ceremónie formálne doklady o štátnom občianstve. Aj keď od roku 2011 získalo doklady o občianstve Pobrežia Slonoviny 140 000 oprávnených obyvateľov, slávnostná ceremónia v marci 2013 v administratívnom hlavnom meste Yamoussoukro vyvolala ohlas, pretože doklady získalo naraz viac ako 8000 ľudí. Existujú stovky tisícok ľudí v Pobreží Slonoviny, ktorí majú nárok na občianstvo Pobrežia Slonoviny, ale ktorým z rôznych dôvodov chýbajú doklady, ktoré to dokazujú. Pretože mnohí sú potomkami ľudí z iných krajín západnej Afriky, ktorí sú často považovaní za cudzincov. Právne sú v podstate bez štátnej príslušnosti. Je teda

zrejme, že štát nemá záujem, aby mal na svojom území taký značný pobyt osôb bez štátneho občianstva. Ak však niektorá osoba odmietne štátne občianstvo Pobrežia Slonoviny, ako je tomu u menovaného, ktorý sám uvádza, že občianstvo Pobrežia Slonoviny nechce, tak v tomto prípade nemá ani štát možnosť takýmto osobám podať pomocnú ruku.

Podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle sa za vážne bezprávie považuje uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu. Ako vyplýva z výpovede menovaného, hoci strávil pol roka vo výkone trestu, nikdy nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Doplnková ochrana je inštitút, ktorý je možné udeliť v prípade splnenia zákonom špecifikovaných podmienok. Viazze sa na existenciu reálnej hrozby vážneho bezprávia. Pričom vážnym bezprávím sa rozumie:

1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Iba v prípade naplnenia jednej z týchto podmienok by mala byť udelená doplnková ochrana, u menovaného to znamená:

1. Pokiaľ ide o uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, tak nebolo preukázané, že menovanému hrozí v Pobreží Slonoviny trestné stíhanie a tým pádom mu nehrozí uloženie trestu smrti.
2. Zároveň menovanému nehrozí mučenie ani neľudské zaobchádzanie ani trest. Pokiaľ sa jedná o takéto zaobchádzanie zo strany štátu, tak menovaný nie je obvinený zo žiadneho trestného činu, za ktorý by mu trest hrozil a nehrozí mu trestné stíhanie. V súvislosti s obavou z mučenia alebo neľudského zaobchádzania alebo trestu zo strany nešťátnych aktérov je z jeho výpovede zrejme, že nikdy sa v Pobreží Slonoviny s podobným správaním voči svojej osobe nestretol. Jeho napadnutie na demonstrácii v roku 2003 sa za vážne bezprávie pokladať nedá. Išlo o jednorazové fyzické napadnutie, ktoré sa odvtedy neopakovalo a ani nemalo vysokú intenzitu, keďže menovaný nemusel vyhľadať ani lekára. Nie je známy ani dôvod tohto útoku. Navyše fyzické napadnutie osoby nespadá pod pojem mučenie, neľudské, ponižujúce zaobchádzanie či trest a nemožno ho teda vyhodnotiť ako vážne bezprávie. Jedná sa o trestný čin, ktorého obeťou sa menovaný stal. O tom, že nejde o vážne bezprávie svedčí najmä to, že išlo o jednorazový, náhodný čin s nízkou intenzitou násillia. O nízkej intenzite útoku svedčí to, že menovaný nemusel vyhľadať lekársku pomoc, a že mal zlomenú ruku si myslel iba on, pričom to nemal lekársky potvrdené. Treba dodať, že menovaný nemá vzdelanie na diagnostikovanie zlomeniny a jeho „samodiagnostikovanie“ je teda minimálne sporné. Rovnako od roku 2003 žil v Pobreží Slonoviny úplne bez problémov, pričom žil normálne a nemusel sa skrývať. Svedčí o tom aj to, že bol hráčom miestneho futbalového klubu, teda verejne bol známy a pravidelne sa pri futbalových zápasoch prezentoval na verejnosti bez akýchkoľvek problémov. V spojení s jeho výpoveďou to svedčí o tom, že sa v krajine pôvodu nikdy s vážnym bezprávím nestretol a z vyhodnotenia žiadosti je jasné, že mu vážne bezprávie vo forme mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu nehrozí ani v prípade návratu do Pobrežia Slonoviny, a to ani v prípade, že nejde o štátneho občana, ale o cudzinca.
3. V Pobreží Slonoviny v súčasnosti neprebíha vnútroštátny ani medzinárodný ozbrojený konflikt, tým pádom menovanému nehrozí žiadne ohrozenie života a ani nedotknuteľnosti jeho osoby z dôvodu konfliktu. Práve otázka, či sa Pobrežie Slonoviny nachádza v situácii medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, bola prvým krokom testu uloženým Najvyšším súdom Slovenskej republiky (v prípade vyhodnocovania žiadosti menovaného zo strany migračného úradu ide o druhý krok testu). Medzinárodné právo v zjednodušenej definícii definuje ozbrojený konflikt ako konflikt medzi ozbrojenými silami a inými organizovanými ozbrojenými skupinami majúcimi velenie a kontrolujúcimi časť územia, ktorý umožňuje viesť trvalé a koordinované vojenské operácie. Z tohto pohľadu by sa situácia v niektorých pohraničných oblastiach, kde dochádza k útokom stúpencov bývalého prezidenta L. W. dala považovať za ozbrojený konflikt, v žiadnom prípade však nejde o mesto Abidjan, kde nie sú správy o žiadnych ozbrojených útokoch. Navyše aj ojedinelé incidenty spreď roku 2013 sa zameriavali najmä na zariadenia bezpečnostných zložiek a na zariadenia infraštruktúry. Jeden z hlavných problémov

bezpečnostného aparátu je postavenie žandárstva a polície, ktorí sú nasadzovaní v malých počtoch. Vo veľkých mestách, ako je Abidjan a Bouaké, je ich návrat čiastočne ukončený. Inde, najmä v malých a stredne veľkých mestách má polícia a žandári stále veľmi obmedzený prístup k zbraňam a munícii. Ani situácia v Abidjane nie je úplne pokojná, ale za posledný rok nie sú správy ani o jednom útoku, ktorý by bol mierený proti civilnému obyvateľstvu, alebo by pri ňom zahynuli civilní obyvatelia. Prichádza k stretom a dokonca aj k násilnostiam medzi armádou a jednotkami L. W., nie sú však v žiadnom prípade namierené voči civilným cieľom a obyvateľom. Aktuálne bezpečnostné incidenty z mesta Abidjan neboli migračným úradom za posledný rok vo verejne dostupných zdrojoch zaznamenané žiadne. Nezávislí experti zaznamenali zlepšenie celkovej bezpečnostnej situácie v krajine. Od útoku v marci 2013 neboli hlásené žiadne vážne incidenty vyplývajúce z vonkajšej hrozby, a to ani v okrajových častiach krajiny. Problémom je však vnútorné násilie. V období troch mesiacov od júna 2013 došlo v Pobreží Slonoviny k dvojnásobnému počtu ozbrojených diaľničných útokov, ako za celý rok 2012. Pozorovatelia tvrdia, že pomalé tempo reforiem v bezpečnostnom sektore vedie bývalých bojovníkov k lupičstvu. V najmenej 18 útokoch od júna 2013 do začiatku septembra bolo podľa štatistik ministerstva obrany zabitých 22 ľudí. Viac ako polovica z obetí boli vojaci, žandári a polícia. Spočiatku títo banditi, v Pobreží Slonoviny známi ako „brániči v ceste“, nechali na ceste psov, aby zastavili vozidlá a potom na ne zaútočili. Ani jeden z týchto útokov sa však netýkal Abidjanu. Treba rozlišovať medzi rôznymi regiónmi. V prípade Pobrežia Slonoviny ide o veľmi nehomogénnu spoločnosť, kde existujú obrovské rozdiely v bezpečnostnej situácii v rôznych regiónoch. Situácia v Abidjane sa však nedá považovať za vojnový stav. Celý región tohto mesta je pod kontrolou oficiálnej armády a rebeli podnikali iba náhodné útoky, aj to iba výlučne na vojenské ciele, tieto útoky však v poslednej dobe ustali a dochádza skôr k lúpežným výpadom v odľahlejších častiach krajiny. V Abidjane rebeli nevedú voči armáde žiadne trvalé a koordinované vojenské akcie. Vojnový konflikt v Abidjane, teda neprebíha.

Pokiaľ ide o samotnú teóriu chápania vojenských konfliktov, tak existuje viacero databáz a viacero rôznych pohľadov na vojenské konflikty. U lokálnych konfliktov je najširšie chápanie vnútorného konfliktu už pri 25 obetiach ročne, treba však chápať, že tu ide o výlučne lokálne konflikty a nie o konflikty odohrávajúce sa na tak veľkom území ako je Pobrežie Slonoviny. Najúžšie chápanie zasa prináša pri vnútroštátnom vojenskom konflikte 1000 obetí za rok. Keďže doplnkovú ochranu treba posudzovať v aktuálnom kontexte, tak rok 2012 ani rok 2013 v Pobreží Slonoviny nepriniesol 1000 vojnových obetí, aj keď je možné, že lokálny konflikt v niektorých častiach môže mať charakter vojenského konfliktu, v žiadnom prípade sa to netýka mesta Abidjan. Treba však dodať, že ide o výlučne obeť vojenských akcií a nie o obeť teroristických a zločineckých útokov. Navyše všetky verejne dostupné zdroje uvádzajú trvanie posledného ozbrojeného konfliktu v Pobreží Slonoviny v rozmedzí 28.11.2010 až 11.04.2011, rovnako aj správy o veľkých obetiach sa vzťahujú na toto obdobie. Doteraz sa nachádzajú hroby obetí a dochádza k vyšetrovaniu prípadov svojvoľného násillia z tohto obdobia. Tento ozbrojený konflikt však už skončil, o čom svedčia aj všetky správy o pobreží Slonoviny. O konci ozbrojeného konfliktu na svojej stránke informuje aj Rada Európskej únie. Informuje, že najdôležitejšími cieľmi sú obnovenie bezpečnosti, práva a poriadku, opätovné naštartovanie hospodárstva a zabezpečenie dodávky potravín. Niektoré zo sankcií, ktoré EÚ uvalila na subjekty finančne podporujúce režim bývalého prezidenta sa postupne rušia, aby sa pomohlo oživiť hospodárstvo krajiny. Že išlo naozaj ozbrojený konflikt dokazuje aj počet obetí, ktoré sa v tomto období odhadujú na 1500 - 4000 a stále sa objavujú nové obeť z tohto obdobia. L. W., ktorého jednotky vojnu vyprovokovali, bol koncom novembra 2011 zatknutý a predvedený pred Medzinárodný trestný súd v Haagu. Bol obvinený zo zločinov proti ľudskosti. Aj keď aj po skončení ozbrojeného konfliktu a zatknutí W., niektorí jeho prívrženci stále pokračujú v útokoch, tieto už nemajú charakter ozbrojeného konfliktu, odohrávajú sa iba v niektorých regiónoch a sú zamerané výlučne na vojenské ciele. Preto tieto ataky už treba posudzovať lokálne, podľa teritórií v ktorých sa odohrávajú, a nemôžu byť vysvetľované ako priebeh vojenského konfliktu na celom území Pobrežia Slonoviny. Rovnaké hodnotenie ponúkajú všetky verejne dostupné zdroje, ktoré ozbrojený konflikt v Pobreží Slonoviny považujú za ukončený. Z toho dôvodu nemôže byť menovanému poskytnutá doplnková ochrana z dôvodu vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Tretím krokom testu je vyhodnotenie, či menovanému hrozí vážne a individuálne ohrozenie života alebo telesnej integrity z dôvodu svojvoľného násillia. Aj keď vo všeobecnosti v Pobreží Slonoviny neprebíha ozbrojený konflikt, je pri posudzovaní doplnkovej ochrany dôležité posúdiť, či v mieste posledného pobytu žiadateľa, teda konkrétne v meste Abidjan, neprebíha nejaká lokálna forma konfliktu a či ňou nie je ohrozené civilné obyvateľstvo. Podľa judikatúry Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, „existencia vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo osoby žiadateľa o doplnkovú ochranu nie je podriadená podmienke, že žiadateľ predloží dôkaz o tom, že je špecificky dotknutý z dôvodu okolností vlastných jeho osobnej situácii. Existencia takéhoto ohrozenia môže byť výnimočne považovaná za preukázanú, pokiaľ miera neselektívneho násillia charakterizujúca prebiehajúci ozbrojený konflikt, posudzovaná príslušnými vnútroštátnymi orgánmi rozhodujúcimi o žiadosti o doplnkovú ochranu alebo súdmi členského štátu, ktorým je predložené rozhodnutie o zamietnutí takejto žiadosti, dosiahne takú vysokú úroveň, že existujú podstatné a preukázané dôvody domnievať sa, že civilná osoba vyhostená do predmetnej krajiny, prípadne do predmetného regiónu, by zo samotného dôvodu svojej prítomnosti na ich území čelila reálnemu riziku utrpenia takéhoto ohrozenia." Migračný úrad sa preto zaoberal mierou rizika v prípade návratu menovaného do Abidjanu. Z analýz, ktoré boli vypracované konkrétne k bezpečnostnej situácii v meste Abidjan, je zrejmé, že v provincii priamo nepôsobia jednotky rebelov. Tieto však vykonávali z iných regiónov určité útoky voči miestnej správe, tieto útoky však v roku 2013 prakticky ustali. Samotná teoreticky možná existencia lokálnych ozbrojených stretov v niektorých častiach Pobrežia Slonoviny, nie však v meste Abidjan, však nestačí na posúdenie individuálnej situácie v prípade návratu menovaného do tejto provincie. Na toto je dôležité pozrieť si štruktúru útokov a celkového pôsobenia rebelov v regióne a samotnú mieru ohrozenia civilného obyvateľstva, či už zo strany armády, rebelov alebo z dôvodu zapletenia civilného obyvateľstva do vojenských akcií. Samotnú zvýšenú mieru nebezpečenstva v súvislosti s ojedinelými bojovými operáciami, ktoré nie sú namierené voči náhodným cieľom, samu o sebe nemožno považovať za reálnu hrozbu vážneho bezprávia, keďže nejde o reálnu hrozbu, ale o akcie, ktoré majú svojho konkrétneho adresáta. Z vypracovanej analýzy k bezpečnostnej situácii v meste Abidjan vyplýva, že útoky v uvedenom meste a jeho okolí boli adresované výhradne proti vojenským zložkám, ktoré región spravujú, navyše za posledný rok sa nevyskytujú. Z uvedeného je jasné, že nejde o žiadne svojvoľné a neselektívne násillie, ale ide výlučne o útoky na vojenské objekty. Osoba menovaného, aj napriek tomu že ho možno považovať za cudzinca, však nepatrí ani do skupiny ohrozených osôb podobnými akciami a preto ani v prípade jeho návratu nebude v zmysle širšej definície jeho osoba ohrozená. V jeho prípade samotné teoretické nebezpečenstvo nedosahuje takú vysokú úroveň, že existujú podstatné a preukázané dôvody domnievať sa, že civilná osoba, ktorá sa vráti do predmetnej krajiny, prípadne do predmetného regiónu, by zo samotného dôvodu svojej prítomnosti na ich území čelila reálnemu riziku utrpenia alebo vážneho bezprávia. Navyše migračný úrad vo svojich rozhodnutiach nerozhoduje o samotnom návrate osôb do krajiny pôvodu, ale rozhoduje výlučne vo veciach azylu a doplnkovej ochrany. Sú správy výlučne o zvýšení trestnej činnosti, a to najmä organizovaných prepádov, toto sa však deje najmä v odľahlých a vidieckych oblastiach, v Abidjane o zvýšenej organizovanej trestnej činnosti nie sú žiadne správy.

Podľa odporcu bolo možné skonštatovať, že: menovaný nebol v minulosti predmetom žiadneho prenasledovania alebo vážneho bezprávia a nebol ani vystavený priamym hrozbám takéhoto prenasledovania alebo takéhoto bezprávia, ako už bolo vyššie skonštatované;
- je civilistom, pred opustením Pobrežia Slonoviny zdržiavajúcim a žijúcim v Abidjane, kde migračný úrad vyhodnotil predmetné ohrozenia v súvislosti s bezpečnostnou situáciou a vnútroštátnym ozbrojeným konfliktom, ako také, ktoré nemožno považovať za „nediskriminačné”.

Okrem toho Súdny dvor v predmetnom rozsudku konštatoval, že „požiadavka individuálneho” ohrozenia je plne odôvodnená. Táto požiadavka slúži na poukázanie na skutočnosť, že neselektívne násillie musí byť také, aby pre žiadateľa o azyl nevyhnutne predstavovalo pravdepodobnú a vážnu hrozbu. Je potrebné poukázať na dôležitosť rozlíšenia medzi vysokým stupňom individuálneho rizika a rizikom, ktoré závisí od individuálnych znakov. Hoci určitá osoba by nebola vystavená hrozbám z dôvodu charakteristík, ktoré sa jej týkajú, skutočnosťou zostáva, že je individuálne dotknutá, pokiaľ neselektívne násillie výrazne zvýši riziko ohrozenia jej života alebo jej osoby, inak povedané, jej základných práv.” Teda „z hľadiska dôkazného bremena to znamená, že individuálny charakter ohrozenia nemusí byť v prípade stanovenom

v písmene c/ článku 15 smernice preukázaný v takej miere, ako je to požadované pre prípady stanovené v písmenách a/ a b/ tohto článku. Závažnosť násilia však bude musieť byť preukázaná takým spôsobom, ktorý nevzbudí pochybnosti o neselektívnom a závažnom charaktere násilia, ktorému je vystavený žiadateľ o doplnkovú ochranu."

Zároveň v zmysle uvedeného výkladu treba brať do úvahy územný rozsah situácie neselektívneho násilia, ako aj skutočné cieľové miesto žiadateľa v prípade vyhostenia do predmetnej krajiny. Neplatí teda pravidlo, že ak sa v nejakej časti štátu odohráva vojenský konflikt a iná časť štátu je bezpečná, tak bude vyhodnotené územie celého štátu ako územie s prebiehajúcim vojenským konfliktom. Európsky súdny dvor sa jasne prikláňa k záveru, že dôležité je skúmať územný rozsah situácie neselektívneho násilia, ako aj skutočné cieľové miesto žiadateľa a teda posudzovaný bude priamo región, z ktorého osoba pochádza.

Možno preto skonštatovať, že na základe individuálneho posúdenia dôvodov menovaného nebolo preukázané, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ako to vyplýva zo zákona o azyle.

Najvyšší súd do tretieho kroku testu zahrnul, že skúmanie či menovanému hrozí vážne bezprávie treba skúmať v kontexte tvrdení navrhovateľa o diskriminácii voči jeho osobe z dôvodu, že nemá štátne občianstvo, nemá žiadnu totožnosť a z toho dôvodu sa nemôže uplatniť na pracovnom trhu, jeho syn nemôže navštevovať školu pre štátnych občanov Pobrežia Slonoviny. Ak by aj tieto diskriminačné opatrenia zo strany štátu existovali (ich existencia sa nedá vylúčiť) a ak by aj bola aplikovaná zásada „in dubio pro reo“, tak ani jedno z týchto diskriminačných opatrení sa nedá v zmysle definície vážneho bezprávia považovať za vážne bezprávie, ktoré je presne definované v zákone o azyle a jeho rozšírenú definíciu udáva rozsudok Európskeho súdneho dvora C-465/07. Môžu byť teda aplikované výlučne ako podporné dôvody pri tom, či náhodu z dôvodu toho, že je menovaný bez identity, mu nehrozí vážne bezprávie. Samotné poskytnutie doplnkovej ochrany výlučne z týchto dôvodov by znamenalo neodôvodnené rozšírenie pojmu vážne bezprávie, ktoré podobné diskriminačné praktiky nezahŕňa ani pri jeho rozšírenom výklade. Zo všetkých dostupných zdrojov je však jasné, že osôb bez štátnej príslušnosti a identity je v Pobreží Slonoviny veľké množstvo a samotné chýbajúce štátne občianstvo nie je v Pobreží Slonoviny spúšťačím mechanizmom na páchanie vážneho bezprávia na osobe menovaného, aj keď určité obmedzenia takýchto osôb sú zrejmé. K uvedenému však ešte treba dodať, že menovaný podľa poslednej výpovede, ani nemal záujem o to, aby získal štátne občianstvo Pobrežia Slonoviny, a teda aby získal aj nejakú identitu. V tom zmysle musí byť posudzovaná aj jeho žiadosť.

Zároveň, v prípade návratu, zákon síce špecificky nezaručuje slobodu pohybu v rámci krajiny, cestovanie do zahraničia, emigráciu a repatriáciu a vláda v zásade tieto práva v praxi rešpektovala. Po zlepšení situácie v krajine aj naďalej prichádza k postupnej repatriácii vysídlených osôb, pričom vláda úzko spolupracovala s UNHCR pri týchto návratoch. Navyše týchto návratov sa realizuje čoraz viac. Zároveň nie sú známe prípady, že by navrátilci boli nejakým spôsobom perzekvovaní iba kvôli tomu, že ušli z krajiny. Čiastočne obmedzené je cestovanie po krajine, ale menovaný pochádza z Q., ktorý patrí medzi najbezpečnejšie regióny v krajine a nemá dôvod cestovať do nebezpečnejších regiónov na západe a severe krajiny.

Dôvody menovaného teda boli vyhodnotené a individuálne posúdené a nebola zistená reálna hrozba vážneho bezprávia. Nakoľko menovaný nespadá do žiadnej z kategórií osôb, ktoré potrebujú nejakú formu medzinárodnej ochrany, migračný úrad nepovažuje v jeho prípade za potrebné poskytnúť mu akúkoľvek formu ochrany. V prípade menovaného teda neboli ani po aplikácii trojstupňového testu uloženého Najvyšším súdom SR zistené dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia tak, ako to vyplýva zo zákona.

Menovaný si do azylového konania zvolil právnu zástupkyňu Mgr. Vieru ORICHOVÚ, ktorá po oboznámení sa so spisom predložila 11.03.2014 písomné vyjadrenia. K vyjadreniu právnej zástupkyne odporca uviedol nasledovné:

Samotný fakt, že žiadateľ nemá v Pobreží Slonoviny úradnú totožnosť bol v dokazovaní potvrdený, menovaný však sám nemá o takúto totožnosť záujem. Tento fakt sám o sebe však nie je dôvodom na poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR.

Pokiaľ ide o tvrdenie právnej zástupkyne, že menovaný je štátnym občanom Somálska a ako krajina pôvodu by malo byť posudzované Somálsko, tak dokazovaním bolo preukázané, že menovaný nemá k Somálsku absolútne žiadny vzťah. Už zo samotnej definície pojmu štátneho občianstva je zrejmé, že ide o dvojstranný právny vzťah. Z výpovede žiadateľa a zo samotnej definície štátneho občianstva je zrejmé, že vzťah menovaného k Somálsku je založený výlučne na jeho subjektívnom tvrdení a nie na žiadnom reálnom dvojstrannom vzťahu občan - štát. Občianstvo Somálska tak nikdy nevyužíval a ani využívať nemohol a správny orgán nemôže iba na základe subjektívnych tvrdení posudzovať rôzne štáty podľa tvrdenia žiadateľov, ale posudzovať musí krajiny, v ktorých osoby mali niekedy reálny pobyt, alebo ku ktorým majú reálne nejaký vzťah. Inak by to bolo popretie celého utečeneckého práva. Zároveň však bolo preukázané, že Pobrežie Slonoviny menovaného rovnako nepovažuje za svojho občana, z toho dôvodu bol posudzovaný ako osoba bez štátnej príslušnosti, ktorá celý svoj život prežila v Pobreží Slonoviny a k žiadnemu inému štátu nemá absolútne žiadny vzťah a ani záväzky. Nemôže sa teda svojvoľne a neodôvodnene dožadovať štátneho občianstva iného štátu. Podľa § 2 písm. k/ zákona o azyľe je krajinou pôvodu v prípade osoby bez štátnej príslušnosti štát jej posledného bydliska. Podľa § 2 písm. n/ rovnakého zákona je bydliskom cudzinca bez štátnej príslušnosti štát, v ktorom sa pred vstupom na územie SR dlhodobo zdržiaval a viažu ho k nemu osobné vzťahy. V zmysle týchto definícií je krajinou pôvodu menovaného výlučne Pobrežie Slonoviny, keďže je to jediná krajina, ku ktorej má nejaký vzťah. K Somálsku nemá de facto žiadny vzťah. Ani rodný list Pobrežia Slonoviny jeho syna, aj keď ide z najväčšou pravdepodobnosťou o platný doklad, nedokazuje, že menovaný je štátnym občanom Somálska. Nakoľko Pobrežie Slonoviny ho môže považovať za občana Somálska, toto rozhodnutie Pobrežia Slonoviny však nemá exteritoriálne účinky. Nie je preto podstatné, ako na menovaného nazerajú štátne orgány Pobrežia Slonoviny, ale dôležité je, či štátne občianstvo Somálska nadobudol a fakticky využíval, čo sa nepodarilo preukázať. Jediným dôkazom by bolo, ak by ho za svojho občana považoval štát Somálsko, čo sa však nepodarilo nijako preukázať. Z tohto dôvodu migračný úrad posudzuje osobu menovaného ako osobu bez štátneho občianstva. Na základe jeho tvrdenia by síce nárok na občianstvo Somálska mal, avšak ide iba o jeho prehlásenie, ktoré nie je ničím potvrdené. A navyše úplne absentuje akýkoľvek vzťah medzi štátom a jeho občanom, keďže menovaný nemá k Somálsku vzťah absolútne žiadny. Z toho dôvodu jediný štát, ktorý môže byť v prípade menovaného posudzovaný je Pobrežie Slonoviny, kde menovaného možno vnímať ako cudzinca s trvalým pobytom v meste Q..

Z vyššie uvedených dôvodov sú preto aj všetky informácie o Somálsku, ktoré do konania predložila právna zástupkyňa bezpredmetné, a neexistuje žiadny dôvod ich posudzovať v súvislosti s prípadom menovaného.

Zároveň migračný úrad nesúhlasí s tvrdením, že sa nevysporiadal s uplatňovaním diskriminačnej politiky, tzv. „ivorité“, t. j. odmietnutie občianstva pre menšiny. Menovanému totiž nikto občianstvo Pobrežia Slonoviny neodoprel, ale on sám oň nemal záujem, čo aj potvrdil vo svojej výpovedi. Rovnako tu platí princíp krvi a menovaný na základe matky z Pobrežia Slonoviny občianstvo nadobudol narodením. Že ho odmietol využívať nie je problém Pobrežia Slonoviny, ale samotného žiadateľa a nemôže to byť dôvod na ochranu takejto osoby. Navyše sa v spisovom materiáli nachádzajú správy o tom, že v súčasnosti má Pobrežie Slonoviny snahu riešiť osoby bez štátneho občianstva a toto je oveľa jednoduchšie získať.

Z najaktuálnejšieho materiálu je zrejmé, že situácia v Pobreží Slonoviny sa od skončenia vojny v apríli 2011 neustále postupne zlepšuje, aj keď k určitým incidentom v niektorých regiónoch stále dochádza. Správy o obetiach sú oveľa zriedkavejšie a najmä už prakticky nejde o civilné obete, ale o obete ozbrojených stretov, teda o obete z radov bojujúcich. Civilné obete sú výnimočné. Hoci situácia ešte nie je úplne stabilizovaná, dochádza ešte k stretom ozbrojených skupín a najmä niektoré odľahlé regióny nie sú úplne bezpečné a dochádza tam najmä k nárastu trestnej činnosti a ozbrojených lúpežných prepádov,

neselektívne násilie prakticky vymizlo. Prezident U. sa pri viacerých príležitostiach zaviazal, že súdy Pobrežia Slonoviny budú stíhať všetky strany a v októbri 2012 začal Medzinárodný trestný súd vyšetrovanie údajných vojnových zločinov spáchaných oboma táborami.

Vzhľadom na to, že navrhovateľovi nehrozí reálna hrozba vážneho bezprávia, odporca mu neposkytol doplnkovú ochranu na území SR.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. novembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa ust. § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa ust. § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 2 písm. f/ zákona o azyle je vážnym bezprávím 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

§ 13b zákona o azyle rieši otázku poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny manželovi, slobodným deťom, resp. rodičom slobodného cudzinca, ktorým sa poskytla doplnková ochrana.

Podľa ust. § 19a ods. 1 zákona o azyle ministerstvo posúdi každú žiadosť o udelenie azylu jednotlivo a zohľadní pritom

a/ všetky dôležité skutočnosti týkajúce sa krajiny pôvodu žiadateľa v čase rozhodovania o žiadosti o udelenie azylu vrátane právnych predpisov krajiny pôvodu a spôsobu, akým sa uplatňujú,

b/ vyhlásenia a dokumentáciu predloženú žiadateľom vrátane informácií o tom, či bol alebo môže byť subjektom prenasledovania alebo vážneho bezprávia,

c/ postavenie a osobné pomery žiadateľa vrátane jeho pôvodu, pohlavia a veku,

d/ či žiadateľ po opustení krajiny pôvodu vyvíjal činnosť, ktorej jediným alebo hlavným cieľom bolo vytvorenie nevyhnutných podmienok na požadovanie medzinárodnej ochrany,

e/ či by bolo možné od žiadateľa odôvodnene očakávať využitie ochrany inej krajiny, v ktorej si mohol uplatniť svoje štátne občianstvo.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádzalo z nesprávneho

právneho posúdenia veci. Podľa navrhovateľa krajský súd sa nezaoberal jeho opravným prostriedkom dostatočne, nevysporiadal sa s jeho námietkami, predovšetkým v časti skúmania podmienok nadobúdania štátneho občianstva a rozporných, resp. nezrozumiteľných záverov odporcu.

Navrhovateľ manipuláciu s rodným listom popieral.

Odvolačí súd vyhodnotil tieto námietky ako dôvodné. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento sa podrobne zaoberal každou z uplatnených námietok navrhovateľa, pre ich správnosť a úplnosť odvolací súd na ne v podrobnostiach odkazuje. občanom. Pokiaľ ide o štátnu príslušnosť navrhovateľa, odvolací súd sa zhoduje s názorom krajského súdu, že za stavu, kedy nebolo možné jasne stanoviť štátnu príslušnosť (krajinu pôvodu) cudzinca, v danom prípade navrhovateľa, bolo potrebné na navrhovateľa nazerať ako na osobu bez štátnej príslušnosti a z tohto pohľadu za použitia ust. § 2 písm. k/ zákona o azyle posudzovať otázku poskytnutia doplnkovej ochrany navrhovateľovi, z pohľadu krajiny jeho posledného trvalého pobytu, ktorou bolo Pobrežie Slonoviny. Ak teda odporca posudzoval pre potreby rozhodnutia o poskytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľa ako osobu bez štátnej príslušnosti - teda predpoklady jej poskytnutia skúmal z pohľadu, že jeho krajinou štátnej príslušnosti je Pobrežie Slonoviny, jeho úvaha je logická a je v súlade so zákonom (§ 2 písm. k/ zákona o azyle). Po posúdení podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany dospel odporca k záveru, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, že navrhovateľ nespĺnil žiadnu z predpokladaných podmienok. Svoje právne závery odporca doplnil o informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, na ktoré sa v rozhodnutí odvolal a ktoré aj identifikoval.

Jedinou námietkou, ktorú považoval odvolací súd za dôvodnú bolo, že krajský súd nad rámec súdneho prieskumu spochybnil hodnovernosť rodného list syna navrhovateľa z pohľadu zásahov do jeho textu.

Odvolačí súd poukazuje na to, že odporca pracoval s uvedeným dokumentom ako pravým, čo nespochybnil ani vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa, keď uviedol, že rodný list navrhovateľovho syna bol po odbornom posúdení vyhodnotený ako pravý, to znamená, že bol vydaný príslušným štátnym orgánom Republiky Pobrežia Slonoviny.

Keďže krajský súd nevykonával dokazovanie, ktoré by prinieslo opačný záver ani kontrolné znalecké dokazovanie na pravosť predloženého dokumentu, nemohol ho spochybniť len na základe vlastnej analýzy, pretože súd bez odbornej pomoci nemôže vynášať verdikty o pravosti dokumentov, ktorých pravosť bola potvrdená expertízou vykonanou v správnom konaní. Súd totiž nedisponuje takýmito odbornými znalosťami a na posúdenie pravosti dokumentu je potrebné využiť odborné znalosti. Vzhľadom k tomu, že krajský súd takto nepostupoval s jeho spochybnením dokumentu sa odvolací súd nestotožnil. Táto vada však nemal vplyv na správnosť záverov krajského súdu, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil ako vydané v súlade so zákonom.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.